

a wustojnosću powyšit na tak wulki skhodžeńk překupstwa?

Hramosćak: Što sebi přejeće?

Pocpula: Wjele nic. Sym pućowacy překupc z Waršawy.

Hramosćak: Witajće! Wjeseli mje — prošu, sydńće so! (staja jemu stólčk).

Pocpula (za so): Je drje hroznje skupy a tola so mi šija džernje.

Hramosćak: Sydńće so, luby knježe, z čim móžu posłužić?

Pocpula: Z krótka to rjeknu. W korčmje powědachu, zo swoje hotowe pjenjezy na dań dawaće?

Hramosćak: I, što to ludžo wšo njepowědaja, njepřičinja —

Pocpula: Haj, abo ně?

Hramosćak: Zańdženy tydžeń sym z wulkej nuzu někotre sta toleř zehnał; mam tež na starosći syrotne pjenjezy: móžu-li tym khudžinkam něšto z danju přihospodarić —

Pocpula: Trjebam tři sta toleř.

Hramosćak: Wjac nic?

Pocpula: Jenož hlupak požči sebi wjac, hač trjeba.

Hramosćak: To maće prawje, mój luby. Snadno so požči, ale njesnadno so płaći. — Potajkim tři sta?

Pocpula: Kelko bjerjeće ze sta?

Hramosćak: Džesać na měsac; njeje to wjele.

Pocpula: Wjele, jara wjele! Ale što sebi chcu! Na džesać toleř tu njepřindže!